

Ringel László

Rólam [Ringel László] készítette a fiam a képet, Ungváron 2003-ban, a lányom számára, aki Izraelben él. A nyugdíj előtt néhány évvel otthagytam a munkahelyemet, és elmentem dolgozni egy ungvári gyár ajándékkészítő műhelyébe, ami Ungvár mellett volt, egy Szerednye nevű kis faluban. Asztalosmunkát végeztem, fából készült ajándéktárgyakat csináltam, később pedig én készítettem a mintákat a termeléshez. Annak idején a gimnáziumban elég jól megtanultam rajzolni. Ez most sokat segített. 1980-ban, amikor Moszkvában rendezték meg a nyári olimpiát, készítettem egy emléktárgyat. Egy kör alakú nyírfa talapzaton két, egyenként tíz-tizenkét centi magas, fából faragott futballista állt. A talapzaton felirat: 'Moszkva 80', és az olimpiát szimbolizáló öt karika. A mintát jóváhagyták Moszkvában, megkezdődhetett a gyártás. Ezért az ajándéktárgyért megkaptam a népgazdaság eredményeit bemutató kiállítás bronzérmét Moszkvában. Jól jövedelmező munka volt, ötszáz rubelt is lehetett vele keresni egy hónapban. (A szovjet átlagfizetés akkoriban százharminc rubel körül volt.) Persze az egész család dolgozott otthon: gyakran vittem haza a munkát, és a feleségem meg a lányom segített összeállítani meg összeragasztani a figurákat. A szabadidőmben gyakran kijártam a hegyekbe, az erdőbe rajzolni. Szerettem tájképeket festeni,

vázlatokat készíteni Ungvár régi épületeiről. Amikor elkezdtem dolgozni az ajándékkészítő műhelyben, lett egy új hobbim. Az erdőt járva érdekes formájú ágakat, gyökereket gyűjtöttem, amikből különböző figurákat, gyertyatartókat készítettem. A gyökér vagy a kéreg formája már megmutatta, hogy mit lehet belőle formázni. Néhány tárgy meg is maradt, de csak kevés. A legtöbbet elajándékoztam. Azt hiszem, boldogabb vagyok, mint sokan mások. A családom három generációja él velem: a fiam, az unokám és a dédunokáim. Élettel töltik meg a házat, és én is megfiatalodom közöttük. Még mindig szeretem az erdőt járni, érdekes formájú ágakat, gyökereket gyűjteni. Néha csendéleteket festek. Igyekszem rendszeresen tornázni, hosszú sétákat teszek. Mostanában gyakran elkísérnek a dédunokáim is. Igyekszem minden tőlem telhetőt megtenni a hitközségért és a Heszedért. Tavaly én készítettem el a nagy zsidó naptárat. Héberül, a hónapok zsidó elnevezésével. Mellette pedig a keresztény elnevezések, hogy az is eligazodjon rajta, aki nem tud héberül, és megtalálja az ünnepnapokat. Minden oldalon van illusztráció, egy-egy izraeli tájkép. Azt is föltünttettem, hogy mikor melyik fejezetet kell fölolvasni a Tórából. Ünnepeken hét embert szólítanak ki a Tórához, sábbátkor és hétköznapokon kevesebbet, és minden alkalommal meghatározott fejezetet kell fölolvasni. Ilyen ez a naptár. Most Ros Hásánáig el kell készítenem a következő, a jövő évre szóló naptárat. Ez nehéz munka, hiszen az egyik szememre nem látok, de az embereknek szükségük van rá, nekem pedig örömöm telik benne.